

PŘIPOMÍNKY

k návrhu senátního návrhu zákona senátorů Hany Kordové Marvanové a spol., kterým se mění zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů

Připomínky vypracoval RNDr. Pavel Rusý, předseda, za odborovou organizaci LIBERI

V Berouně dne 24. 5. 2026

Předkladatel odůvodňuje potřebu nové úpravy takto: „*Předkládaný návrh zákona reaguje na dlouhodobě kritizovaný stav opatrovnické justice v České republice, v níž **při rozhodování o poměrech dítěte v praxi převažují rodičovská práva nad právy a zájmy dítěte samotného**. Cílem novely je uvést právní úpravu do souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte (sdělení č. 104/1991 Sb.; dále „Úmluva o právech dítěte“), s Listinou základních práv a svobod (ústavní zákon č. 2/1993 Sb.; dále „Listina“), s judikaturou Ústavního soudu České republiky (dále „Ústavní soud“) a s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“).*

Návrh reaguje na závažné nedostatky současné úpravy péče o dítě, které byly v praxi umocněny tzv. rozvodovou novelou (zákon č. 268/2025 Sb.), která zrušila střídavou a společnou péči i péči jednoho rodiče a vypustila podrobnější kritéria, na která by soud měl brát ohled v případě svěřeni dítěte do péče rodičů. Současná právní úprava péče o dítě je postavena na tendenci opatrovnických soudů mechanicky presumovat, že péče obou rodičů je vždy v nejlepším zájmu dítěte, a to i v případech, kdy jsou na straně některého z rodičů přítomny závažné rizikové faktory, jako jsou domácí násilí, závažná trestní minulost, včetně odsouzení za sexuální násilí, závislost na návykových látkách, vysoký rodičovský konflikt, či patologické rodičovské chování.“

Již samotné východisko návrhu je nesprávné. Vada opatrovnického systému nespočívá v preferování práv rodičovských nebo dítěte, ale v **naprosto neproporcionálním zasahování státu do práv rodičů i dítěte**.

Z ústavních práv rodičů i dítěte dle mezinárodních smluv je třeba zdůraznit:

- 1) Čl. 3 odst. (1) Úmluvy o právech dítěte (ÚPD), kdy zájem dítěte je hlediskem předním, což ovšem dle judikatury Ústavního i Evropského soudu neznamená nadřazenost práv dětí nad všechna ostatní práva a zájmy, ale pouze jejich vyšší důležitost, což není totéž.
- 2) Čl. 3 odst. (2) (ve spojení s čl. 5, 7 a 18) ÚPD ukládá státu respekt k povinnostem a právům rodičů dítěte, s výhradou nezbytnosti zásahu státu. Toto je ústavní právo dítěte, tedy dítě má právo na to, aby stát nezasahoval do povinností a práv jeho rodičů, není-li to nezbytné pro dítě.
- 3) Obdobně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen ÚLP) limituje zásahy státu do rodinného života (rodičů i dětí) na takové, které jsou nezbytné.

Jde o promítnutí **principu proporcionality zásahů státu do rodinného života a odraz respektu státu k rodičovské roli, kompetenci, právům a povinnostem**. Stát, který nerespektuje rodinu jako svébytnou entitu, nerespektuje kompetence a výchovné vedení rodičů dítěte, těžko může vyžadovat po rodičích, aby se navzájem respektovali.

Právě nadměrná ingerence státní moci do rodin je živnou půdou pro nerespektování se rodičů navzájem, snahy s pomocí státní moci dosáhnout pro sebe výhodnějšího řešení (ať už v péči nebo finančně, případně osobních nákladech na péči), tedy **ingerence státu do ústavních práv dětí i rodičů je naopak zdrojem vyhrocených sporů**.

Tento přístup státu pak otevírá velmi široké kolbiště pro rodičovské spory, tím spíše pro vysoce konfliktní spory, neboť lze s pomocí státu druhého rodiče eliminovat a ekonomicky významně poškodit.

Aktuální opatrovnický systém má zásadní vadu i v tom, jak pracuje s projevem (nikoliv názorem či zájmem) dítěte, kdy projev dítěte staví jako klíčové kritérium pro rozhodování (v rozporu se zákony a judikaturou). Takový přístup, bez respektu k ústavním právům dítěte a rodičů, pak vede k situaci, kdy spor rozhoduje fakticky projev dítěte. A čím konfliktnější spor rodičů je, tím větší váha je kladena na dítě. Obrazně řečeno, pokud si s rodiči neví rady deset profesionálů, musí to vyřešit dítě.

Důsledkem tohoto přístupu opatrovnického systému k projevu dítěte je **poznání rodičů, že svou vůli nejlépe prosadí modifikací projevu dítěte ve svůj prospěch**. Toto vede k extrémní psychické zátěži a poškozování nezletilých dětí, které opravdu nejsou mentálně ani fyzicky schopny tuto odpovědnost na ně nakládanou zvládnout. Výsledkem je, že spor je rozhodnut ve prospěch toho z rodičů, který má menší zábrany bezohledně modifikovat projev dítěte a zneužít konfliktu loajality, a to i za cenu vnitřního konfliktu mezi vlastním přáním dítěte a jeho projevem, i za cenu psychického poškození dítěte.

V neposlední řadě je zde agenda křivých obvinění rodičů, kdy jde o velmi efektivní proces k vyloučení druhého rodiče z péče, poškození vztahu dítěte k obviněnému rodiči s důsledky ovlivnění nejen projevu, ale už i názoru dítěte. Tyto strategie jsou velmi úspěšné, netrestané a současně zásadním způsobem poškozující rodinné vazby dítěte. Nejen k jednomu z rodičů, ale k celé polovině jeho rodiny s dopady do jeho vnímání vlastní identity.

Návrh senátorů bohužel tyto **zásadní příčiny neřeší**, projevuje se zde pouze snaha řešit (nešťastně) následky těchto systémových vad opatrovnického soudnictví a vadné aplikace zákona, a tím bohužel podporuje psychickou zátěž a poškozování dětí včetně poškození rodinných vazeb. Přitom z čl. 8 ÚLP vedle negativního závazku nezasahovat do rodinného života vyjma nezbytnosti je akcentován i pozitivní závazek státu aktivně působit k obnovení narušených vztahů.

Návrh nese rukopis aktivistů nejen brojících proti vyrovnané péči obou rodičů, ale i prosazujících agendu genderově podmíněného násilí. K tomu LIBERI zaujímá stanovisko, že buď se jedná o násilí, nebo ne, jakékoliv genderové podmíněnosti jsou jen ideologické konstrukty. Násilí páchané muži je stejně zavrženíhodné jako násilí páchané ženami, duševní násilí páchané matkami na dětech je stejně zavrženíhodné jako duševní násilí páchané otci na jejich dětech. Problém není genderová podmíněnost, ale samotné násilí, kdy akcent na genderovou podmíněnost má pouze odvést pozornost od velmi závažného násilí (fyzického i psychického) páchaného druhým pohlavím, a nastavit asymetrii posuzování při párovém a indukovaném násilí ve prospěch jednoho pohlaví.

LIBERI odsuzuje násilí jak fyzické, tak psychické, odsuzuje domácí násilí, stejně tak sexualizované násilí, odsuzuje i párové násilí, ale nejvíce odsuzuje fyzické a psychické násilí páchané na bezbranných dětech.

Nelze odhlédnout od těchto hledisek:

- 1) Není (bohužel ani v zákoně) správně definované domácí násilí, kdy se do této kategorie definičně vejde i párové násilí, které se od domácího násilí zásadně odlišuje tím, že se role oběti a pachatele v jednotlivých násilných epizodách mění, ale i indukované násilí.
- 2) Párové násilí je navíc komplikováno tím, že může jít o kombinaci fyzického a psychického násilí, kdy jeden z páru praktikuje vůči partnerovi psychické násilí (např. omezování kontaktu s vlastní rodinou, přáteli, ponižování a shazování) a druhý praktikuje fyzické násilí (facky, kopání, strkání). O závažnějších formách psychického i fyzického násilí nemluvě.
- 3) Dalším problémem je nezahrnutí některých aktivit pod násilné, zejména psychické násilí, konkrétně máme na mysli bránění v péči druhému rodiči, což je psychické násilí na dětech i druhém rodiči, případně očerňování druhého rodiče, opět odborníky hodnoceno jako psychické násilí na dětech apod.
- 4) Velmi pomíjeným fenoménem je indukované násilí, kdy k násilí dochází vyvoláním závažným jednáním napadeného rovněž charakteru fyzického či psychického násilí. Typickým příkladem je násilí psychického charakteru ve smyslu bránění v kontaktu s dětmi indukované předchozím fyzickým násilím druhého rodiče, naopak např. fyzické násilí po dlouhodobém psychickém týrání.

Návrh zákona bohužel simplifikuje problematiku násilí v rozporu s jeho komplexností a složitostí v mezilidských vztazích, a dokonce předjímá legalizaci psychického násilí bráněním v péči rodiči jako legitimního nástroje revanše za skutečné či domnělé násilí ze strany takového rodiče.

Hodnocení skutku by mělo být zásadně ponecháno trestnímu soudnictví a měla by být striktně respektována presumpce nevin, neboť škody napáchané presumováním viny vedou k šíření strategií křivých obviňování.

Je třeba velmi zdůraznit, že křivé obvinění je závažným selháním rodiče, který tím poškozuje nejen vlastní dítě a druhého rodiče, ale přeneseně i skutečné oběti, kterým snižuje věrohodnost. Zmírnění silně konfliktních rozhodů by mělo přispět postihování křivých obvinění nejen až v situaci, kdy je křivě obviňujícímu prokázáno, že věděl, že křivě obviňuje, ale (s nižší sazbou) by mělo být „oceněno“ jednání, kdy se podaří dokázat pouze nedbalost ve smyslu neprokázání dostatečných objektivních indicií k obvinění. Toto téma ovšem přesahuje cíle materiálu.

Konkrétní vyjádření k návrhu, část I.:

Obsah návrhu skupiny senátorů	vyjádření LIBERI
1. V § 866 se za slova „mají vykonávat,“ vkládají slova „nebo pro jakékoli rozhodnutí soudu týkající se péče o dítě“.	Již původní ustanovení je v rozporu s ústavními právy rodičů i konceptem nejlepšího zájmu dítěte, kdy zájem dítěte je hlediskem předním , ale nikoliv určujícím , jak uvádí toto ustanovení. Tato formulace prakticky vyřazuje povinnost vážit oprávněné zájmy a práva rodičů. Směřuje k potlačení rodičovské kompetence, odpovědnosti a práv. Přitom vážení zájmů a práv rodičů je přímou součástí konceptu nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu procesního pravidla.
3. V § 870 se dosavadní text označuje jako odstavec 1 a doplňují se odstavce 2 a 3, které včetně poznámky pod čarou č. 3 znějí: „(2) Soud omezí rodičovskou odpovědnost rodiče, nebo omezí její výkon, vyžaduje-li to zájem dítěte, v případě, kdy se rodič dopustil domácího nebo sexuálního násilí nebo činu povahy úmyslného násilného trestného činu, přičemž přihlédne u těchto jednání zejména k jejich povaze, závažnosti, době trvání a okolnostem spáchání, nebo v případě těžké závislosti rodiče na návykových látkách. (3) Soud může omezit rodičovskou odpovědnost rodiče i tehdy, stane-li se rodič osobou vedenou v evidenci skutečností důležitých pro práci s dětmi.“	Nepřijatelná formulace, neboť vytváří z opatrovnického soudu trestní soud a snaží se jej nahradit. Formulace nevyžadující pravomocné odsouzení rodiče za takový trestný čin je jen obrovské otevření prostoru pro křivá obviňování, neprokázané tvrzené násilí zneužívané pro vylučování jednoho rodiče z péče, navíc s rizikem zneužívání genderové předpojatosti a tzv. podmíněnosti. Ustanovení má zásadně negativní dopad do zájmu dětí, kdy touto eskalací sporu bude postiženo dítě především. Odst. (3) je sporný, neboť z dostupných informací je chování k vlastnímu dítěti v této oblasti odlišné. Nejde tedy o ochranu dítěte, ale o další trest pro rodiče za chování vůči jiným dětem.
4. V § 888 odstavec 1 zní: „(1) Dítě má právo na styk s oběma rodiči, stejně jako rodiče mají právo na styk s dítětem, ledaže by to bylo v rozporu se zájmem dítěte.“.	Jde o velmi závažné popření ústavních práv dětí a rodičů (čl. 7 ÚPD a čl. 32 odst. 4 Listiny). Tato formulace znamená eliminaci ústavně konformního upřednostňování rovné péče rodičů (prokazatelně nejméně špatné řešení po rozchodu, srov. studie Mgr. Petr Fučík, Masarykova univerzita Brno, a nejlepší prevence k poškozování vztahu dítěte k jednomu rodiči, srov. prof. Radek Ptáček, sdílené rodičovství). Jde o znegování předchozí změny úpravy, která byla odůvodněna právě snížením prostoru pro konflikt rodičů.
5. V § 888 se doplňuje odstavec 3, který zní: „(3) Dítě má právo zejména na ochranu, zajištění bezpečí a potřeb zdravého fyzického, psychického, emocionálního a sociálního vývoje.“.	Legislativně nevhodné, jde o dílčí formulaci komponent zájmu dítěte, tedy toto patří do souhrnné definice zájmu dítěte, zahrnující i zachování identity, rodinných vazeb, dosažitelného zdraví a vzdělání apod. Formulace, navíc v podústavním právu, je nevhodnou konkurenční formulací k ústavním právům dětí dle ÚPD, tím je oslabuje.
6. v § 892 se na konci odstavce 3 doplňuje věta „Opatrovník má povinnost jednat nestranně v zájmu dítěte, uplatňovat jeho práva a chránit jeho zájmy.“.	Legislativně vadně, povinnosti opatrovníka je třeba specifikovat tam, kam patří. § 465 a násl. o.z. Navíc opět konkurenční k Úmluvě o výkonu práv dětí s rizikem oslabení povinností opatrovníka dle mezinárodní úmluvy.
7. V § 907 odst. 2 se slova „ , a to s uvážením zájmu dítěte“ zrušují.	Nedůvodnost odstranění pod záminkou neurčitosti, vhodnější je zájem dítěte vymezit, ale zejména zohlednit vnímání zájmu dítěte každým z rodičů . Vhodnější by bylo nahrazení formulací „ , a to s uvážením vnímání zájmu dítěte každým z rodičů.“ Tato formulace by vedla k povinnosti rodičů formulovat své pojetí zájmu dítěte a povinnost soudu toto vážit v rámci svého rozhodování.
8. za odstavec 2 vkládají nové odstavce 3 až 6, které znějí:	Jde o formulaci snažící na zvrátit dosavadní narovnávání práv rodičů a obnovit genderové stereotypy. Samotná formulace je

3) rozhoduje-li soud o rozsahu péče rodičů o dítě, vychází z zájmu dítěte jako předního hlediska, přičemž posuzuje v souhrnu všechna kritéria stanovená odstavci 4 s přihlédnutím k individuálním okolnostem každého jednotlivého případu. (4) Při rozhodování o rozsahu péče rodičů posoudí soud, jak jsou u každého z nich zajištěny zejména a) bezpečí dítěte a jeho ochrana před fyzickým, sexuálním, domácím a jiným násilím, b) fyzické, psychické a emocionální potřeby dítěte, c) výchovné prostředí, zejména s přihlédnutím k tomu, který z rodičů dosud o dítě řádně pečoval a řádně dbal o jeho výchovu, d) výchovná způsobilost rodičů a jejich vzájemná spolupráce, e) vztahy, jejichž zachování je ve prospěch zdravého vývoje dítěte. (5) Soud přihlédne vždy také k názoru dítěte, který posoudí s ohledem na jeho věk, rozumovou a emocionální vyspělost. Hlediska podle odstavců 4 a 5 soud použije při každém rozhodování ve věci péče o dítě, přičemž konkrétně odůvodní jejich použití v daném případě.“. Dosavadní odstavce 3 a 4 se označují jako odstavce 7 a 8.	projevem značného disrespektu k rodičovství a <u>výzvou k přímé soutěži mezi rodiči</u>. Přesně tento postup, vyvolání soupeření rodičů, je zdrojem nepřijatelné zátěže dětí. Jak manželství, tak rodičovství je založeno na participaci rodičů podle jejich schopností a možností. Tedy srovnávání, hodnocení, bodování a porovnávání je v rozporu s principem sdílené odpovědnosti rodičů za dítě. Symbolické je vynechání psychického násilí na dítěti. Odkaz na to, kdo z rodičů o dítě pečoval, je rozporné přímo se zájmem dítěte, když podstatný je jeho budoucí prospěch. Dosavadní péče není zárukou lepšího prospívání dítěte v budoucnosti, když už tedy je zde otevřena soutěž rodičů. Jde i o rozpor s judikaturou, konkrétně např. I.ÚS 1525/22: „Řízení o úpravě poměrů nezletilých dětí tedy není soutěží o to, který z rodičů je lepším rodičem a zaslouží si proto mít je pro sebe.“, dále II.ÚS 237/22: „důležitým znakem úrovně rodičovské kompetence je respektování úlohy druhého rodiče ve výchově nezletilého dítěte“ Toto dle praxe nejdůležitější hledisko z pohledu minimalizace psychické zátěže dětí, návrh zcela pomíjí. Dále I.ÚS 247/16: „Nelze také akceptovat, aby po dosažení věku tří let dítě automaticky zůstávalo v péči toho z rodičů, který byl s dítětem na rodičovské dovolené, s odůvodněním, že na toho rodiče je dítě více zvyklé. Jak bylo řečeno výše, skutečnost, že dítě do tří let je zpravidla ve výlučné péči jednoho z rodičů, je do značné míry způsobena vlivem systémových faktorů, které přímo nesouvisí s nejlepším zájmem dítěte a základními právy rodičů.“ Stejně tak dosavadní rozdělení péče je výsledek faktorů, které přímo nesouvisí se zájmem dítěte, přínosem rodičů pro rozvoj dítěte či právy rodičů. Jde tedy o hledisko rozporné s nejlepším zájmem dítěte i s ústavními právy rodičů. Další akcent na názor dítěte v navrhovaném odstavci (5) je opět přímou výzvou nezralým rodičům násilně modifikovat projev dítěte, vydávat ho za jeho názor a zájem. Pokud měla skupina senátorů v úmyslu omezit páchání duševního násilí na dětech a poškozování psychiky dětí, pak toto ustanovení by mělo opačný efekt a situaci dětí by ještě více zhoršilo. Ani skutečnost, že je dítě rozumově a emocionálně vyspělé, skutečně není garancí objektivního projevu ani názoru či schopnosti dítěte čelit ovlivnění ze strany některého z rodičů. Parafrází na právní náhled Ústavního soudu lze tvrdit: „Pokud by dítě mělo být dle soudu rozumově a emocionálně natolik vyspělé, aby soud bral jeho názor v úvahu a přihlížel k němu, mělo by takové dítě vědět, že je zákonem vázáno dbát svých rodičů a podřídit se výchovným opatřením rodiče včetně omezení sledujících ochranu morálky, zdraví a práv dítěte, jakož i práv jiných osob a veřejného pořádku, dále by takové dítě mělo vědět, že vydané rozsudky jsou závazné i pro dítě, a jejich změna vyžaduje legální postupy, nikoliv svévoli.“. Je pravidlem, že soudy nezřídka rozhodují podle projevu dětí, aniž by provedly tento test jejich vyspělosti. Klást na děti tuto odpovědnost je psychickým týráním dětí. Toto děti nejsou schopné unést. Projev závislého dítěte je od projevu dospělého odlišný v tom, že je schopno přesvědčivě tvrdit nepravdu i proti svému vlastnímu přesvědčení, názoru a
---	--

	zájmu. Přenášení odpovědnosti na děti je jedna z největších vad současné praxe, která možná zjednoduší soudům odůvodnění i brutálních zásahů do rodičovské kompetence, ale rozhodně nepřispěje k naplnění zájmu dítěte. O dětském oportunismu v rodičovském konfliktu nemluvě, není výjimkou, že dítě vědomě a cíleně volí výchovné prostředí zásadně benevolentnější k nežádoucímu chování a s významně nižšími nároky na dítě, což zpravidla je v rozporu se zájmem dítěte.
9. Za § 907 se vkládá nový § 907a, který zní: 1) Soud může svěřit dítě do péče jednoho rodiče, jsou-li dány závažné důvody, pro které by péče obou rodičů nebyla v zájmu dítěte, a to zejména a) specifické potřeby nebo zdravotní stav dítěte vyžadující stabilitu jednoho výchovného prostředí, b) přání dítěte, které dosáhlo věku, v němž je schopno posoudit svou situaci, má-li toto přání dostatečnou závažnost, c) existence důvodů, pro které by soud mohl pozastavit či omezit rodičovskou odpovědnost, ale tyto důvody nedosahují intenzity pro zásah do rodičovské odpovědnosti, d) stane-li se rodič osobou vedenou v evidenci skutečností důležitých pro práci s dětmi. V rozhodnutí o svěření dítěte do péče jednoho rodiče soud vždy rozhodne o rozsahu a způsobu styku s druhým rodičem, nebo rozhodne, že styk se nestanoví. Pokud je dítě svěřeno do péče jednoho rodiče, má tento rodič právo rozhodovat nejen o běžných záležitostech dítěte, ale i o záležitostech pro dítě významných.“.	Zcela nepřijatelné vylučování jednoho rodiče z péče. Porušení čl. 5, 7. 18 ÚPD. Větší zásah do práv rodičů než v úpravě platné před 1. srpnem 1998. a) Další záminky pro vylučování jednoho rodiče z péče pro potvrzený psychický stav a specifické potřeby, navíc vágně definované, změna stability a neměnnosti. Pravidelné střídání je stabilní pro dítě s ADHD i lehčí formu Aspergerova syndromu. Navíc důsledkem by bylo vyloučení druhého rodiče z rozhodování o významných záležitostech? Naprosto nepřijatelné. b) Přání dítěte – opět ustanovení, které je vyložené pobídkou pro cílené vytváření syndromu zavržení rodiče, navíc s ještě větším omezením zavrženého rodiče. Dítě má rovněž své zákonné povinnosti, tedy ctít rodiče a řídit se jeho výchovným vedením. Ustanovení otevře ještě větší prostor pro dětský oportunismus, a vydírání rodičů, kdy dnes se potýkáme s běžným preferováním rodiče jen z důvodu benevolence k sociálními sítím. Extrémně vadné ustanovení, které popírá základy, na kterých stojí naše civilizace. c) Velmi vágní formulace, opět výzva ke svévoli, osočování, bez prokázání nezbytnosti zásahu do rodičovství. Oprávnění rezidentního rodiče samostatně rozhodovat o věcech významných ještě zvýší „hodnotu“ sporu, tedy jde o ustanovení, které zvýší prostor a intenzitu rodičovských sporů v protikladu s deklarovaným cílem novely. Legalizuje vnitrostátní únosy v rozporu s aktuální judikaturou ESLP. Naopak zde chybí možnost svěřením do péče jednoho rodiče při nezájmu druhého o péči a s tím spojené rozhodování o významných věcech.

Celkově lze konstatovat, že **návrh změn občanského zákoníku je kontraproduktivní, zvětšující prostor pro rodičovské konflikty, zvyšující „hodnotu“ sporu, tedy zesilující rodičovské konflikty, zvyšující psychickou zátěž a poškozování dětí dalším přenášením odpovědnosti za řešení na děti a podporující rozvrat hodnot, na kterých naše civilizace stojí, tedy autonomie rodiny a hierarchie v rodině.**

Doporučujeme tuto část zamítnout jako celek.

Část II. z.ř.s.

1. V § 465g odst. 1 se slova „3 měsíců“ nahrazují slovy „30 dnů“.	Stále příliš dlouhá doba, stejná lhůta je u předběžné úpravy v soudním řádu správním, který také pracuje s možností vyjádření všech stran sporu. Ve sporech o děti je včasnost poskytnutí ochrany práv ze zákona důležitější, tedy upravení na lhůtu pro rozhodnutí 14 dní je adekvátní cena za prodloužení proti 7 dnům původní zatímní úpravy předběžným opatřením, za více informací, s nimiž soud pracuje.
2. V § 465g odst. 4 větě první se slovo „není“ nahrazuje slovem „je“.	Souhlas, je to potřeba. Je to užitečné i pro sjednocování judikatury alespoň na úrovni působnosti krajského soudu, tedy s vyšší předvídatelností soudních rozhodnutí.
3. V § 465g se doplňuje odstavec 5, který zní: „(5) Bylo-li rozhodnutí podle odstavce 4 napadeno odvoláním, předloží soud prvního stupně věc odvolacímu soudu do 10 dnů od podání odvolání. Odvolací soud rozhodne o odvolání do 30 dnů od předložení věci.“.	Jde o neproporcionální lhůty, pro předložení věci je potřeba více úkonů (vyjádření stran k odvolání, předkládací zpráva apod.), tedy lhůta by měla být 14denní, naproti tomu lhůta pro rozhodnutí odvolacího soudu je nepřiměřeně dlouhá, u PO dle § 452 z.ř.s. je lhůta pro odvolací soud sedmidenní, pro prozatímní rozhodnutí je adekvátní lhůta 14 dnů. Vhodné doplnit povinností rozeslání rozhodnutí již odvolacímu soudu z důvodu, že při rozesílání nalézacím soudem (bez stanovené lhůty) jsou běžné průtahy. Navíc sjednocení lhůt je zprehledněním procesu.

Změnu z.ř.s. LIBERI podporuje ve znění:

1. V § 465g odst. 1 se slova „3 měsíců“ nahrazují slovy „**14 dnů**“.

2. V § 465g odst. 4 větě první se slovo „není“ nahrazuje slovem „je“.

3. § 465g se doplňuje odstavce 5, který zní:

„(5) Bylo-li rozhodnutí podle odstavce 4 napadeno odvoláním, předloží soud prvního stupně věc odvolacímu soudu **do 14 dnů** od podání odvolání. Odvolací soud rozhodne o odvolání do **14 dnů** od předložení věci.“.

Jsme připraveni spolupracovat na skutečně efektivním řešení problémů opatrovnického systému ve směru snížení konfliktnosti sporů, snížení zátěže dětí a reflektování nežádoucího chování, včetně zvýšení ochrany a kompetencí rezidentního rodiče v případech, kdy druhý rodič o péči nejeví zájem nebo je pro dítě prokazatelně ohrožující. Máme připravenou řadu změn zákona včetně paragrafového znění.

Schváleno Výborem LIBERI a Komisí pro opatrovnickou problematiku LIBERI dne 24. 5. 2026

LIBERI

RNDr. Pavel Rusý, předseda LIBERI
Tel. 603 261 904